

единъ невиненъ. Прѣди години ний усмирявахме единъ ученически бунтъ. И какво се оказа? — Че между най-строго наказанитѣ, между изключенитѣ бѣ попадналъ единъ ученикъ, който даже не присѣтствувалъ на събранието, въ което биле взѣто рѣшение да се провъзгласи бунта, а на едното събрание, на което той присѣтствувалъ, поддържалъ да не се прибѣгва до никакви крайни мѣрки!... Не е ли възможно и Акад. Съвѣтъ да направи подобна човѣшка грѣшка и ако я е направилъ само въ единъ единственъ случай, каква рана ще е то за онова чувство на правда, което не липсва на никой юноша и което е най-скѣпниятъ неговъ душевенъ имотъ! Че нашето училище не може да развие и укрѣпи това чувство, — съ това ний отдавна сме се помирили; но не може ли поне да не го убива! — И друго: не е ли съвсѣмъ вѣроятно, че всички долни натури измежду студентитѣ, които не само сѣ правили обструкция, но може би сѣ и вѣвлѣкли или дори терроризирали другитѣ да вършатъ сѣщото, — не е ли вѣроятно, че тѣ ще се възползуватъ отъ случая, който имъ се дава, за да завардятъ кожата си — и ще подадѣтъ най-вѣрнопоходни заявления, като си запишатъ въ бѣлѣжната книжка по примѣра на Химлета, само въ другъ смисълъ, като първо правило за живота: безчинствувай, но не бѣди „вируглавъ“, а при прѣвъ случай прѣкланяй глава и проси милость „да добро ти будетъ на земли“. Училище, което е създадо не десетки съблазни отъ тоя родъ (както ще е било въ случая), но само единъ, е извършило тежко, прѣстѣпление прѣдъ българското общество. И по-